

Bund Károly

1869–1931

Súlyos csapás érte a magyar erdészet vihartépett fáját. Május hó 16-án, rövid szenvedés után váratlanul elhunyt Bund Károly, miniszteri tanácsos, a közalapítványi erdészeti ügyek vezetője, egyesületünknek 30 éven át volt első titkára, akinek neve több mint két évtizeden át ékítette az Erdészeti Lapok címlapját.

Mély megdöbbenéssel és őszinte fájdalommal regisztráljuk itt nemcsak az egyesület, de az egész magyar erdőgazdaság újabb súlyos veszteségét. Hiszen Bund a nem hétköznapi emberek közül való volt. Lángoló lelkesedése, tiszta idealizmusa, rajongó szakszeretete számtalanszor nyilvánult meg nemcsak lapunk hasábjain, de az egyesület és az erdőgazdaság minden életnyilvánulásában. Egyike volt leguniverzálisabb szakembereinknek, de mégis az erdőrendezés volt az az ágazat, amelyikkel legtöbbször és legszívesebben foglalkozott.

Úgyszólván egyetlen specialistája volt az erdőgazdaság adó ügyeinek, s azok az értékes eredmények, amiket az érdekképviselő a jövedelem- és vagyonadó, valamint a vagyonadóválság terén elért, a legszorosabb összefüggésben vannak az ő páratlan hozzáértésével és odaadó, kitartó munkásságával.

Lapunknak az évi 1000 oldalt meghaladó kötetei tanúsítják azt az odaadó agitativ és kritikai tevékenységet, amelyet a lap érdekében, s így az erdészeti irodalom fejlesztése érdekében kifejtett, s amely mindaddig, amíg az egyesület anyagi ereje megengedte, a legszebb eredménnyel járt.

Higgadt önmérséklete, kiváló előadó képessége és egyéniségének rendkívüli rokonszenvesége nemcsak nagy eredményeket ért el az egyesület életében, de igen sok tisztelőt és jóbarátot szereztek a magánéletben az ő személyének, s ezen keresztül a hivatalos életben az egyesület és az egész erdőgazdaság ügyének.

Páratlan jó szíve nem ismerte az ellenségeskedést, s abban levő, nehézségekkel küzdő embertársa, de különösen kollégája sohasem fordult hozzá eredménytelenül kérésével. Különös előszeretettel csüngött a főiskolán és a fiatalságon, és mint az állami vizgálóbizottság tagja, igen sokszor adta fiatalsággal szemben megértő jóindulatának tanújelét...

...Bund Károly 1869. évi június hó 4-én született Besztercebányán. Középiskolai tanulmányait azonban már Budapesten végezte és a Főiskolának 1890-ben történt elvégzése, s egyévi katonáskodás után 1891. évi október hó 3-án lépett, mint műszaki díjnok, a besztercebányai m. kir. erdőigazgatóság kerületében államszolgálatba. 1893 őszén tette le jeles eredménnyel az erdészeti államvizsgát s 1894. évi február 16-án, mint m. kir. erdőgyakornok az első hivatalos esküt.

Ugyan ez év május havában a földművelésügyi minisztériumba helyezték át és pedig az erdőrendészeti osztályhoz, ahol különösen a kincstári erdők üzemrendezési és ezzel

kapcsolatos ügyeivel foglalkozott. Itt lett erdészjelölt, majd m. kir. erdész, míg az 1900. év január havában az Országos Erdészeti Egyesület titkári állását el nem foglalta. Ez alatt az idő alatt 1898-ban a földművelésügyi minisztérium megbízása alapján tanulmányozta az ausztriai és a német birodalom erdőrendezési eljárásait és tipikus erdőgazdaságait.

Ezekről a tanulmányairól „Értekezések az erdőrendezés köréből” című munkájában számolt be, amelyben lefektetett alapelveken épült fel a ma is érvényben levő erdőrendészeti utasítás.

Mint az egyesület titkára nemcsak az egyesületet közvetlenül érintő ügyekkel foglalkozott, de a gyakorlati erdőgazdaság és a szaktudományok fejlődését is állandóan figyelemmel kísérte.

Részint kormány megbízásból, részint pedig magánfelek fölkérésére számos bel- és külföldi erdőgazdaságot tanulmányozott és mondott azokról kimerítő szakszerű véleményt, így kormány megbízásból foglalkozott a szász hétbíróság erdejének, Románia és Szerbia erdőgazdaságának, Budapest főváros erdejének stb. tanulmányozásával.

Éveken át látta el a 21.000 kat. hold daruvári és a 8000 kat. holdas poroszfai uradalmak gazdasági felügyeletét. De ezenfelül sok bizottságban és egyesületben (OMGE, Erdészeti Államvizsga Bizottság, Átmenet-Gazdasági Tanács, Külkereskedelmi Bizottság, Alföldfásítási Tanács stb.) képviselte az egyesület és az erdőgazdaság érdekeit.

Igen sokat működött a tő-ár felemelési perekben is mint szakértő bírő, ami újabb alkalmat adott neki a magyarországi erdőgazdaságok lehető közlőrl való megismerésére.

Nagymérvű elfoglaltsága azonban nem akadályozta abban, hogy igen értékes irodalmi működést is fejtsen ki, s lapunk hasábjain megjelent nagyszámú tartalmas értekezéseinek és tanulmányain kívül 1916-ban ültette át magyarra a Grundner Schwappach-féle fatermelési táblákat.

Az egyesület anyagi tönkremenetele kényszerítette őt arra, hogy itteni alkalmaztatásán kívül más foglalkozás után is nézzen, s az Államfő ő főméltósága 1923. év július hó 23-án közalapítványi főerdőtanácsossá nevezte ki, ugyan ez év november hó 22-én pedig a miniszteri tanácsosi címet kapta.

Az a megfeszített munka, amelyet különösen 1923 óta végzett, egészségét sajnálatosan aláásta, s akik közelebb állottunk hozzá, állandó aggodalommal figyeltük erejének rohamos csökkenését. Az egyesület ügyeiből való kikapcsolás és az ezzel járó munkacsökkenés szemmel láthatólag jó hatással volt egészségi állapotára is, sajnos azonban, hogy a javulás nagyon rövidéletűnek bizonyult. Május hó 16-án váratlanul ragadta el tőlünk a kérlelhetetlen végzet, megfosztva a magyar erdészetet egyikétől azoknak a kiváló szakembereknek, akiktől még teljes joggal annyit remélt és annyit várt. Áldás emlékére.

Erdészeti Lapok/1931. június

